

te-am
iubit
deja
în visul
meu

HOLLY MILLER

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

NEMIRA

Coperta:
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, HOLLY

Te-am iubit deja în visul meu / Holly Miller; trad. din lb. engleză: Maria Adam –
București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0896-2

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Holly Miller
THE SIGHT OF YOU
Copyright © Holly Miller 2020
All right reserved.

First published in Great Britain in 2020 by Hodder & Stoughton an Hachette UK company

© Nemira, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0896-2

CALLIE

Joel, îmi pare tare rău. Să te văd iar așa... De ce m-am urcat în tren? Ar fi trebuit să-l aștept pe următorul. N-ar fi contat. Oricum am ratat stația și întârziam la nuntă.

Pentru că tot drumul spre Londra nu m-am putut gândi decât la tine, la ce mi-ai fi putut scrie în biletul pe care mi l-ai dat. Apoi, când l-am deschis, în sfârșit, m-am uitat la el atât de mult încât, până am ridicat ochii din nou, trecuserăm de Blackfriars.

Erau o mulțime de lucruri pe care voiam, aveam nevoie să ți le spun. Dar mintea pur și simplu mi s-a blocat când te-am văzut. Poate mi-era teamă să spun prea mult.

Dar dacă azi a fost ultima ocazie, Joel? Dacă azi a fost ultima dată când ți-am văzut fața, când ți-am auzit vocea?

Timpu trece în goană și știu ce se apropie.

Mi-aș dori să fi rămas. Măcar câteva minute în plus. Îmi pare rău.

PARTEA ÎNTÂI

JOEL

E ora unu noaptea și stau cu bustul gol la fereastra din living. Cerul e încremenit și presărat cu stele, luna, ca o bilă de sticlă.

Din clipă în clipă, vecinul meu Steve va pleca din apartamentul de deasupra mea. Se va duce spre mașină cu copilul agitându-se furios în căruț. O scoate pe Poppy la plimbare cu mașina în toiul nopții încercând să o adoarmă cu uruitul cauciucurilor și playlistul său de sunete scoase de animalele de la fermă.

Iată că vine. Apăsarea amortizată de somn a picioarelor lui pe scări, smiorcăitul lui Poppy. Neîndemânarea lui obișnuită cu ușa noastră mofturoasă de la intrare. Mă uit cum se apropie de mașină, descuie, ezită. E nedumerit, știe că ceva nu e în regulă. Dar creierul lui încă vine din urmă.

În cele din urmă, își dă seama. Trage o înjurătură, își pune mâna pe cap. Ocolește mașina de două ori, nevenindu-i să creadă.

Îmi pare rău, *Steve, sunt toate patru cauciucurile. Cineva le-a dezumflat, cu siguranță. Nu te duci nicăieri în seara asta.*

O clipă rămâne ca o statuie, luminat de strălucirea de laborator a felinarului stradal. Pe urmă, ceva îl face să se uite direct la fereastra de la care privesc eu.

Îmi păstrez calmul. Cât timp stau nemișcat, e imposibil să mă vadă. Am jaluzelele trase, apartamentul e tăcut și întunecat ca o reptilă care se odihnește. Nu poate ști că stau cu ochiul lipit de o singură lamelă. Că urmăresc totul.

Privirile noastre rămân sudate o clipă înainte ca el să se uite în altă parte, clatinând din cap în timp ce Poppy încântă strada cu un țipăt la momentul potrivit.

O lumină se aprinde în casa de peste stradă. Strălucirea surprinde strada întunecoasă, iar o voce exasperată se aude de la fereastră.

– Pe bune, amice!

Steve ridică o mână, apoi se întoarce și intră în casă. Îi aud pe cei doi urcând la etaj, iar Poppy se vaită cu încăpățănare când trec pe culoar. Steve e obișnuit cu un program neobișnuit, dar Hayley probabil încearcă să doarmă. De curând, s-a întors la slujba ei de la o firmă prestigioasă de avocatură din Londra, ceea ce înseamnă că e important dacă aștește sau nu la ședințe.

Totuși. Sarcinile mele pentru seara asta sunt îndeplinite. Le tai de pe caiet, pe urmă mă așez pe canapea, ridicând jaluzelele ca să văd stelele.

Mă răsplătesc cu un pahar de whisky, pentru că așa fac la ocazii speciale. Apoi îl fac dublu și-l beau repede.

Douăzeci de minute mai târziu sunt gata de somn. Caut un soi anume de somn și tot ce am făcut în seara asta ar trebui să mă ajute să-l obțin.

– E tare fierbinte, spune vecina mea de optzeci și ceva de ani, Iris, când ajung la ea acasă câteva ore mai târziu ca să îl plimb pe Rufus, labradorul ei galben.

Nu e încă opt dimineața, ceea ce ar explica de ce nu am habar despre cine vorbește. Vecinul ei, Bill, care trece pe acolo aproape în fiecare dimineață cu câte o bârfă sau o broșurică ciudată? Poștașul, care tocmai ne-a făcut vesel semn cu mâna prin fereastra de la living?

Poștașii. Întotdeauna sunt veseli din fire sau nefericiți ca păcatul. Niciodată undeva la mijloc.

– Doarme pe gresia din bucătărie ca să-i fie răcoare.

Desigur. Vorbește despre câine. Asta se întâmplă mai des decât mi-ar plăcea: să fiu prea epuizat ca să port o conversație simplă cu cineva de cel puțin două ori mai în vârstă ca mine.

– Bună idee!

Zâmbesc.

– S-ar putea să încerc și eu.

Se uită la mine.

– Asta nu prea o să te facă pe placul doamnelor, nu-i așa?

Ah, doamnele! Cine sunt ele, de fapt? Iris pare convinsă că stau la coadă pe undeva, gata să facă o pauză de la viață ca să stea cu un tip ca mine.

– Crezi că poate suporta? Întreabă ea, arătând spre Rufus. Afară, pe căldura asta?

Am fost veterinar. Acum nu mai sunt. Dar cred că pe Iris o liniștește pregătirea mea de altădată.

– E mai răcoare azi, o asigur eu.

Are dreptate că a fost cald în ultima vreme, dat fiind că suntem în septembrie.

– O să mergem la lacul cu bărci să vâslim un pic.

Ea zâmbeste.

– Și tu?

Clatin din cap.

– Eu prefer să comit infracțiuni împotriva ordinii publice după program. E mai palpitant așa.

Ea se înseninează de parcă glumele mele jalnice sunt punctul culminant al zilei.

– Suntem tare norocoși că te avem, nu-i așa, Rufus?

Ca să fiu sincer, Iris e și ea destul de grozavă. Poartă cercei în formă de fructe și are abonament Premium la Spotify.

Mă aplec să-i prind lui Rufus lesa când se ridică în picioare.

– E încă un pic cam grăsuț, Iris. Asta nu o să-l ajute să tolereze căldura. Cum merge cu dieta?

Ea ridică din umeri.

– Simte mirosul de brânză de la cincizeci de pași, Joel. Ce pot să spun?

Oftez. Îi țin predici lui Iris despre mâncarea lui Rufus de aproape opt ani deja.

– Cum ne-a fost înțelegerea? Eu îl plimb, tu ai grijă de restul.

– Știu, știu.

Începe să ne alunge din living cu bastonul.

Dar nu rezist expresiei de pe fața lui.

Am trei câini după mine până să ajung în parc. (Mai plimb încă doi în afară de Rufus, pentru foștii clienți care nu sunt mobili. Mai e și al patrulea, un danez pe nume Bruno. Dar e prea dezaxat social și prea puternic, așa că îl scot după ce se întunecă.)

Deși aerul s-a îmborsărit peste noapte, îmi țin promisiunea față de Iris despre lac. Dezlegând lesele câinilor, mă înseninez și eu în timp ce ei sar prin apă ca niște cai.

Trag aer în piept. Încerc să mă conving din nou că ce am făcut aseară a fost corect.

Trebuia să fie. Pentru că iată care e chestia: aproape toată viața mea, am avut vise profetice. Genul de viziuni lucide, vii, care mă sperie în somn. Îmi arată ce se va întâmpla peste câteva zile, săptămâni sau chiar ani. Iar subiectele sunt mereu oameni pe care îi cunosc.

Visele apar cam o dată pe săptămână, iar raportul între bine, rău și neutru este destul de egal. Însă premonițiile urâte sunt cele de care mă tem cel mai mult: accidentele și bolile, durerea și necazurile. Din cauza lor sunt mereu agitat, mereu în alertă maximă. Întrebându-mă când va trebui să deviez iar cursul sorții, să dau fuga să intervin în planurile altcuiva.

Sau, mai rău de atât, să salvez o viață.

Îmi urmăresc câinii pe malul lacului, zâmbind altor persoane care plimbă câini și acordându-le un spațiu suficient de mare. Se adună în majoritatea dimineților lângă pod, făcându-mi semn să vin, dacă fac greșeala de a avea contact vizual cu ei. Am păstrat distanța din ziua în care au început să facă schimb de idei despre cum să dormi bine, iar discuțiile au început să se îndrepte spre remediile și terapiile făcute în casă, pastile și rutine. (M-am scuzat și am dispărut. De atunci, n-am mai stat cu ei.)

Toată chestia m-a atins cam tare. Pentru că, fiind în căutarea unei nopți fără vise, am încercat tot. Dietele, meditația, afirmațiile. Lavanda și zgomotul alb. Băuturile cu lapte. Somniferele cu efecte secundare, uleiurile esențiale. Exerciții fizice atât de grele, încât trebuia să mă opresc să vărs. Perioade sporadice de băut zdravăn pe la douăzeci și ceva de ani, conform ideii greșite că puteam să-mi modific ciclurile de somn. Însă anii de experimente au dovedit că ciclurile mele de somn erau de neatins. Și orice aș fi făcut nu puteam să schimb asta.

Totuși, un calcul simplu dictează că mai puțin somn înseamnă mai puține vise. Așa că, în perioada actuală, stau treaz până târziu în noapte, ajutat de televizor și de o dependență destul de mare de cofeină. Pe urmă, îmi îngădui un scurt răgaz de odihnă. Mi-am antrenat mintea să-l aștepte: trezindu-se brusc din somn după doar câteva ore.

De aceea, acum am nevoie urgentă de cafea. Fluierând după câinii din apă, mă întorc spre aleea aflată de-a lungul râului. Pe drumul din dreapta mea, viața reală se pornește la drum. Traficul la ora de vârf, bicicliștii, navetiștii mergând pe jos, dubele de livrare. O orchestră